

[Dagmar Andreassen.]

større omtanke end hidtil. Vi skal tage videst muligt hensyn til naturens kredsløb og ikke lave uoprettelig skade ved forurening og råstoffrådsen. Men jeg hører altså ikke til dem, der mener, at vi skal stile efter at komme tilbage til det selvforsynende bondesamfund. Det kan godt være, vi kommer det, men så er det nok, fordi visse dele af befolkningen foretrækker det på grund af trækprocenterne. I stedet mener jeg, at vi må bruge de teknologiske fremskridt til at fremme de produktioner, der ud fra almenvellets synspunkt er i orden, og så i øvrigt se at få maskinerne til at gøre det arbejde, som ingen bryder sig om at udføre, men som skal gøres alligevel.

Hvis det betyder noget, hvad vi siger her ved første behandling — og det ved jeg sådan set ikke rigtig om det gør — så har jeg lyst til at sige, at vi kan jo se sigtet med lovforslaget, og det er godt, men vi kan ikke rigtig se, om det vil blive efterlevet. Jeg har lyst til her at sige: glem nu ikke de små virksomheder. Jeg ved jo, at der er mange af dem, som man vel kan kalde teknokrater — uden at dette er ment som noget skældsord — der ikke har ret meget tilovers for de mindre virksomheder; men de har været mishandlet de senere år, og jeg tror, det vil svie til det danske samfund, at vi har gjort det. Langt de fleste af de store har jo været små engang, og jeg hører til dem, der tror på, at det er godt, at der stadig sker en fornyelse. I dag er det almindelig kendt, at trivselen er størst dér, hvor hånd og hoved arbejder sammen, og masser af gange er effektiviteten også størst dér, hvor der ikke er alt for mange med læg i bukserne.

Vi kan jo ikke se af lovforslaget, hvordan denne konsulentbistand skal bygges op, og hvordan sekretariatsfunktionen kommer ind, men jeg vil advare mod, at dette alene skal udgå fra København. Det giver problemer at komme ind i en virksomhed og være bedrevide. Problemerne bliver større, hvis man kommer fra København. Der er længere fra København til Vestjylland,

end der er den anden vej. Det tror jeg nok at nogle — alle — ude i provinsen har måttet erkende gang på gang.

For det andet: denne lovs hovedsigte er at formidle viden; forskningen skal sådan set finde sted under andre love, under andre offentlige tilskud; derfor har jeg bemærket mig, at der i bemærkningerne står opført et beløb for teknisk videnskab, som er sat til 22 mill. kr. voksende til 25 mill. kr. Nu kan teknisk videnskab jo være så meget, men jeg vil bare påpege: husk nu, at det er formidling, denne lov skal bruges til, og ikke i princippet forskning, selv om det kan være svært at adskille det, der hedder udvikling, fra forskning.

Til allersidst: denne lov er et skridt på vejen frem imod et bedre klima for erhvervslivet, men dette alene kan ikke klare det. Jeg ved, det er ikke ministerens indstilling. Det skorter på, det kan måske knibe mere hos nogle af kollegaerne, men vi trænger virkelig til at få et bedre klima for alle dem, der skal producere.

Jeg tror, det er fremgået med al tydelighed, at vi i det radikale venstre er meget positive over for sigtet med loven; vi vil gerne se på visse enkeltheder i udvalgsarbejdet, og vi skal nok deltage med iver og stor fornøjelse.

Frandsen: Det lovforslag, vi behandler her, indeholder ikke det, man kalder politisk sprængstof, der er ikke ting i det, som vi imellem partierne indbyrdes kan blive særlig uenige om. Det skyldes selvfølgelig bl. a. at det er noget, som har været til en ret bred drøftelse i forvejen; vi har også en betænkning, som viser, at der er mange problemer, som er blevet gennemtygget på den ene og den anden måde. Vi er nok også alle sammen enige om, at det, som er hensigten med lovforslaget, er rigtigt: at man fra samfundets side prøver på at koordinere og støtte den teknologiske service, som skal til fra erhvervslivets side. Det ønsker vi at gøre, fordi det kan gavne de mennesker, som er beskæftiget dér. Det vil altså